grafreden.nl

Geachte familie, vrienden, buren, en allen die vandaag hier zijn,

dank u wel dat u gekomen bent om afscheid te nemen van mijn vader,
Hendrik Johannes de Vries,
voor velen van u gewoon Henk.

We staan hier met verdriet,
maar ook met dankbaarheid.
Verdriet om het gemis,
dankbaarheid om het leven dat we met hem mochten delen.
Zeventig jaar,
geboren op 12 maart 1954 in Groningen,
geworteld in nuchterheid en eenvoud,
iemand bij wie je je meteen op je gemak voelde.

Als zoon mocht ik hem kennen als een rustige en betrouwbare steunpilaar.
Iemand die weinig woorden nodig had
en toch altijd precies wist wat er nodig was.
Een knikje,
een hand op je schouder,
een zacht “komt goed”—
en gek genoeg wás het dan ook zo.

Vader groeide op in Groningen,
vond in 1978 de liefde van zijn leven in Anna,
mijn moeder,
met wie hij zijn leven lang verbonden bleef.
Samen verhuisden zij naar Zwolle voor werk,
waar zij een thuis bouwden,
een plek van warmte en eenvoud,

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

waarin wij, Mark en Sophie, groot mochten worden.
Later kwamen daar drie kleinkinderen bij,
die hij met twinkelende ogen ontving,
alsof het leven hem opnieuw werd aangeboden.

Hij was monteur,
en later werkplaatschef in een fietsenzaak.
Maar dat zegt niet alles.
Hij was een vakman met gouden handen,
iemand die luisterde naar het tikje in een wiel,
naar het piepje in een trapas,
alsof techniek tot hem sprak
en hij rustig antwoord gaf.
Hij repareerde niet alleen fietsen;
hij repareerde kapotte sloten,
wankele stoelen,
een rammelende wasmachine,
en soms,
zonder dat hij het wist,
ook een gebroken dag van iemand.
Je kwam binnen met gedoe,
je ging naar buiten met lucht.
Dat was zijn vak óók.

Zoveel van wat hem kenmerkte,
zien we terug in kleine scènes die blijven hangen.
Voor mij is er één herinnering die alles samenvat:
zaterdagochtend in de schuur,
de deur een stukje open,
de radio zachtjes aan.
We stonden naast elkaar,
hij gaf me een sleutel,
ik draaide te hard,
hij glimlachte en zei:

“Rustig, jongen.
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl
De fiets wil met je samenwerken.”
Dat was mijn vader:
geduld,
een vaste hand,
en humor die droog genoeg was
om elke situatie net wat lichter te maken.

Hij was eerlijk,
geduldig,
nuchter,
met dat droog gevoel voor humor dat je soms pas later doorhad.
Hij hield van fietsen,
van schaken,
van klussen,
en van wandelen in het Vechtdal—
stappen zetten,
ademhalen,
kijken,
niet te veel woorden,
maar wel de juiste.
In de buurtvereniging was hij jarenlang een stille kracht:
degene die als eerste kwam en als laatste het licht uitdeed.
Geen groot gebaar,
wel groot hart.

Zijn waarden waren eenvoudig en stevig,
zoals hijzelf:
betrouwbaarheid,
hard werken,
klaarstaan voor de buren,
en vooral:
doe maar gewoon.
Hij hoefde niet op de voorgrond,

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

hij wilde dat dingen het deden:
een fiets,
een huis,
een dag,
een gezin.

Wat we het meest aan hem zullen missen?
Zijn kalme aanwezigheid,
die gouden handen,
en dat knikje dat zei:
“komt goed.”
Het is merkwaardig hoe stiltes anders klinken
als iemand als Henk er niet meer in ademt.
En toch,
als ik mijn ogen sluit,
hoor ik de radio in de schuur weer zacht spelen,
en zie ik hem even kijken,
een wenkbrauw, een knikje:
“Ga maar door.
Je kunt dit.”

Vandaag nemen we afscheid,
hier, bij zijn begrafenis,
met liefde en met eerbied.
We dragen hem niet alleen naar zijn laatste rustplaats,
we dragen hem ook met ons mee,
in wat hij ons leerde:
dat eenvoud krachtig is,
dat vakmanschap waardigheid geeft,
dat je je handen en je hart tegelijk kunt gebruiken.

Mama,
Anna,
u was zijn grote liefde en zijn anker.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Dank u voor uw trouw en zachtheid,
voor het samen leven,
samen dragen,
samen lachen.
Wij, Mark en Sophie,
en zijn drie kleinkinderen,
wij zullen hem verder vertellen:
wie hij was,
hoe hij keek,
hoe hij met twee schroeven en een glimlach de wereld even beter maakte.

Aan u allen die hem geliefd waren,
buren, collega’s, vrienden:
dank u dat u er was,
dat u hem kende,
en dat u vandaag met ons staat.
Laten we hem eren
door te doen wat hij deed:
elkaar helpen,
met twee handen,
met weinig woorden,
met veel hart.

Papa,
dank u voor uw onvoorwaardelijke steun,
voor de lessen in eenvoud en vakmanschap,
voor elke zaterdagochtend in de schuur,
voor elke keer dat u zei: “komt goed”
en het waarmaakte.
U was onze stille zekerheid.

We laten u nu los in de aarde,
maar we houden u vast in ons leven.
In elke fiets die weer soepel loopt,

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

in elke wandeling door het Vechtdal,
in elke schaakzet die geduld vraagt,
in elk knikje dat hoop geeft.

Ga rusten, papa.
Wij gaan verder,
zoals u het ons voordeed:
rustig,
eerlijk,
met gouden handen
en een open hart.

Het komt goed.

Deze toespraak is gemaakt met grafreden.nl.Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu opgrafreden.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl